

מופץ
ב-17,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זצ"ל

העלון מוקדש לרפואת:

נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
רוחמה חנה בת חיה שרה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י

חברותא לדרך

פרשת עקב

"ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם" (יא, יט)

מפרש ה"די ישראל" ממודז'ץ זצ"ל שהמילה אתם היא אותיות אמת, שיש ללמד את הבנים תורת אמת ולא פלפולי שקר. ע"ש.

ומביא את הגמרא במסכת שבת (לא, א) על שמאי שבא אליו גר ורצה ללמוד את כל התורה על רגל אחת וביא שמאי ודחפו באמת הבניין.

שואל הרבי מקוזמיר וכי שמאי היה נגר? מניין היה לו אמת בניין לדחוף את הגר?

אלא מסביר הרב זצ"ל פירוש נפלא.

זה לא אמת הבניין... אלא אמת (בסגול) דהיינו שהלימוד תורה צריך להיות על פי האמת.

ע"פ זה נמצינו למדים דבר גדול.

ימים ולילות אנו משקיעים בילדנו, דואגים שיהיו במסגרות טובות, עם חברים טובים, שיהנו מלימוד התורה, מחבבים עליהם את המצוות וכו'. אבל אל לנו לעשות מהעיקר טפל ומטפל עיקר, ז"א שכל מטרת התורה הקדושה היא לחבר אותנו להשם יתברך ואם אנו עושים את כל הדברים הנזכרים לעיל אך לא מחברים את הילדים אל ה', העיקר חסר מן הספר.

ואיך מחברים את הילדים אל ה'? מראים להם את האמת.

דוגמה: הילד חוזר עם ציון מאה במבחן. דרך אחת היא לומר לילד: איזה גאון! איזה צדיק! אני כל חיי התפללתי לילד כמון!!!

דרך שנייה: רואים את המאמץ שלך, השתדלות, השקעת וראית איזה ציון ה' נתן לך? זה נשיקה שה' נתן לך!

וזה מה שדרך הבעש"ט מלמדת אותנו, לשים לנגד עינינו את ה' ולהיות אמיתיים עם עצמנו "זה ה' קיבל את המאה לא אני, ה' נתן לי את הציון הזה זה לא הרב!"

שבת שלום הר' אברהם אטיאס

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

פנינים על הפרשה

הברכה שבתוך העקב

והיה עקב תשמעון (ז, יב)

לכל אדם יש בחייו "עקב" - מקום נמוך, כואב או חסר, שהיה מעדיף לו לא היה קיים כלל. עבור אחד זהו ילדות קשה, עבור אחר זהו כישלון מקצועי קשה במיוחד, ועבור שלישי זו תכונת אישיות מאתגרת. הנטייה הטבעית של האדם היא לנסות לשכוח את זמני הקושי, להכחיש את מה שהיה וכו'. אך התורה מלמדת אותנו שדווקא מתוך ה"עקב", מתוך המקום הנמוך ביותר, צומחות הברכות הגדולות ביותר בחיינו.

"והיה עקב תשמעון" - חז"ל מלמדים ש"והיה" הוא לשון שמחה. אומרת התורה: "והיה" - תשמח, ב"עקב"! אל תברח מהכאבים שלך. במקום להצטער או להכחיש את מקומות החולשה שלך, תבחר ב"תשמעון"! תשמע את המסר שה' שולח לך דרך הקושי: ה' מבקש ללמד אותך ענוה, לתת לך כוחות וכלי התמודדות לעמידה בקשיים ועוד. כאשר תסתכל על ה"עקב" שלך בצורה כזאת, תוכל לשמוח ולהודות על כל קושי ואתגר שה' מזמן לך במהלך חייו.

ברכות ארץ ישראל

ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם לא תחסר בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצוב נחושת (ח, ט)

פשט הכתוב מתאר את שבחה של ארץ ישראל שיש בה שפע גשמי וכלכלה משובחת, אך במבט פנימי יותר טמונה כאן הדרכה רוחנית ליהודי שגר בארץ ישראל:

"ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם": מצב נפש האדם נקבע לפי האווירה שבה הוא חי ופועל. אכילה מתוך לחץ, בתוך צעקות או במחשבות שליליות, מחדירה "מסכנות" אל תוך הנפש! ועל כן, על האדם לשים לב שבשעת האכילה הוא יהיה רגוע ובמצב רוח טוב כדי שהאוכל שנכנס לתוכו לא ישפיע על נפשו לחץ מתח ומסכנות.

"לא תחסר כל בה": בשונה מחוץ לארץ, שם ייתכן שהאדם יחיה ברגיעות ושלווה יחסית, ארץ ישראל היא "ארץ הקודש" שפותחת את "הכל"! בארץ ישראל הכל צף למעלה: הלחץ, הכעס והמידות הרעות. זהו אינו חסרון, אלא מעלה עליונה - קדושת ארץ ישראל חושפת בפני האדם את אפסיותו ואת תלותו בבורא עולם.

הכרת האפסיות של האדם מונעת מהאדם את מחשבות הייאוש שחולפות בראשו אחרי נפילה: "איך אדם גדול ורציני כמוני נפל לשפל המדרגה?" אדם שיועד שזאת מציאות האדם, לא מתפלל על כך שהוא לא הצליח לעמוד 'לבדו' מול הייצר הרע. ומבין שתפקידו לבקש שה' ישמור עליו מיצריו.

"ארץ אשר אבניה ברזל": אומרים חז"ל: "אל תקרא אבניה אלא בוניה" (תענית ד, א). "בוניה" אלו תלמידי החכמים שבארץ ישראל והם חייבים להיות חזקים כברזל משום שדווקא בארץ ישראל קמים על הצדיקים מתנגדים ובעלי מחלוקת, ואם הם יהיו רכים הם יישרו ולא יחזיקו מעמד. כמה ביזיונות עברו על הרב עובדיה והרב שטיינמן זצ"ל, ולולא שהיו איננים בדרכם, לא היו מצליחים להנהיג את עם ישראל.

"ומהרריה תחצוב נחושת": "הר" זה הייצר הרע (סוכה נב, א). אומרת התורה, היות ובארץ ישראל צפות ועולות באדם כל מיני מידות רעות וניסיונות של יצר הרע, עליו לדעת שאפשר לחצוב בתוך כל "הר" כזה ולגלות בתוכו אוצרות גדולים מאד. כלומר, אם נגלה את פנימיותה של כל מידה רעה, נמצא אוצר רוחני גדול הנסתר מהעין. נגלה שבתוך "פחד" מסתתרת יראת שמיים, בתוך "כעס" חבוי אור של שמחה והתלהבות לעבודת ה', בתוך התאוות יש אהבת ה' גדולה וכו', וה"הרים" שנראו בתחילה כדבר שלילי מתגלים כברכה נוספת שזוכים לה היושבים בארץ ישראל.

זמני השבת			
ר"ת	ניסיה	יציאה	ר"ת
חיפה	19:22	20:12	21:05
תל אביב	19:19	20:09	21:02
ירושלים	19:01	20:11	21:04
באר שבע	19:20	20:10	21:02

כולל ערב
של דרך הבעש"ט

אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו ללימוד באווירה מרוממת

בית המדרש "פני אהרון", רחוב האדמו"ר מקוצק 20, בני ברק
ימי פעילות: א' - ה' | 21:00-22:30

בואו תהיו שותפים

זכות התורה הטובה יכולה להיות שלכם! אנו מעניקים אפשרות להקדיש את לימודי הערב

• רפואה שלמה - עילוי נשמת
• יקיריכם - שפע ופרנסה

הפכו את התורה של הכולל - למגן האיש שלכם ושל משפחתכם. לפרטים על מסלולי ההקדשה 052-2258276

פרשת השבוע על פי דרך הבעל שם טוב
הרב שי עטרי שליט"א

שכון ארץ ורעה אמונה

בפרשתנו משה רבינו מדבר בשבחה של ארץ ישראל: "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מֵבִיאָךְ אֶל אֶרֶץ טוֹבָה אֶרֶץ נַחֲלֵי מַיִם עֵינֶת וְתֵהֱמֹת יִצְאִים בְּבִקְעָה וּבְהָר. אֶרֶץ חֹטֶה וְשֹׁעֶרָה וְנָכּוֹן וְתֵאֱנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית שָׁמֶן וְדָבָשׁ אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכָּנֹת תֹּאכֵל בָּהּ לֶחֶם לֹא תִחָסֵר כָּל בָּהּ אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבִנֶיהָ בְּרֹזֶל וּמַהֲרֶיהָ תַּחְצֵב נַחֲשֶׁת". (פס' ז' - ט')

הפסוק דורש בחינה מעמיקה ולכן נבאר אותו על פי דרך הבעל שם טוב.

ארץ ישראל נקראת ארץ של אמונה, אולם, מה הפירוש "לא במסכנות תאכל בה לחם?" אומר הרשב"ם - שלא תאכל פת חרבה כעני ומסכן כי יש בה גם חיסה ושעורה וגם גפן, תאנה, רימון, תמרים מתוקים, לכן לא תאכלו רק לחם ומרגרינה, אלא תאכלו לחם עם שוקולד או טוסט עם גבינה צהובה כי יש פה שפע, זה הפסוק. אבל אני חושב שכתובה פה נקודה נוספת בעבודת ה'.

כיון שארץ ישראל היא ארץ של אמונה כמו שאמרנו לעיל, אומר משה רבינו, בארץ הזאת אתה תוכל להיות במצב שאתה לא תרגיש מסכן. ישנם אנשים שיש להם הכל בחיים אבל הם מרגישים מסכנים וכל הזמן הם נמצאים בחסר כי תמיד חסר להם והם לא מסופקים, לכן הם מתלוננים: "לא טוב לי, רע לי, חסר לי..."

למשל, אדם קנה מכונית חדשה ובמקום לשמוח בה הוא מתלונן: "כמה עבדתי עליה, אני לא ישן בלילות, אני כל הזמן מפחד שיגנבו לי אותה, אתה לא יודע כמה אני סובל, איזה קשה לחיות..."

כיון שארץ ישראל היא ארץ של אמונה ומי שחי אמונה לא משנה מה יהיה מצבו, הוא ירגיש: "יש לי הכל, אני לא מסכן, טוב לי". האמונה מלמדת אותך שה' נותן לך בדיוק את מה שאתה צריך, לא יותר ולא פחות וזה הכי מדויק עבורך, ככתוב:

זו לא מידה פשוטה כי בטבע שלנו זה בדיוק להיפך. חז"ל אומרים - "יש לו מנה רוצה מאתיים" (קהלת רבה א', ל"ד), הטבע האנושי שה' נתן לנו הוא שאנחנו חסרי מנוחה נפשית, ה' ברא לנו טבע של חוסר מנוחה. אתה אף פעם לא מרוצה. אוקיי, היתה לך מנה ורצית מאתיים וקיבלת, מה עכשיו? רוצה ארבע מאות. "אין אדם מת וחצי תאוותו בידו" (שם, שם).

במה דברים אמורים? יש אדם שיש לו מיליונים, אבל הוא לא ישן בלילות כי הוא מרגיש שחסר לו עוד שני מיליון.

אומרים חז"ל: "אין אדם מת וחצי תאוותו בידו", אתם יודעים למי זה קורה? לאדם מת. כשאדם הוא אדם מת אז אפילו חצי תאוותו לא בידו. יש אדם חי ויש אדם מת. אדם שהוא חי הכל טוב לו כי אדם חי הוא אדם עם אמונה, אבל אם הוא אדם מת אזי הוא לא מחובר לה' ולכן אפילו חצי תאוותו לא נמצאת בידו.

השלב הבא בפסוק הוא שלב מתקדם של אותו נושא והוא מאוד חשוב ויסודי.

ארץ אשר אבניה ברזל -

בפשטות, הכוונה היא שיש ברזלים בארץ, יש נחושת, יש נפט, יש גז, יש דלק, יש פה הכל, אבל אני חושב שכתובים כאן דברים נוספים על פי מה שחז"ל אומרים.

חז"ל אומרים "אל תקרי אבניה, אלא בונה" (תענית ד', א') אלו תלמידי חכמים שנקראים בנאים שעוסקים בבנינו של עולם. חז"ל דורשים את הפסוק הזה על תלמידי חכמים ומוסיפים שם "כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם" אני רוצה קצת להרחיב ולנסות להבין את הדרשה הזאת ואין זה קשור למה שדיברנו.

מה הכוונה במשפט "כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם"? האם צריך להיות קשה כברזל? אני חושב שתלמיד חכם שהוא קשה כברזל, אדרבא, יכול לעשות חילול ה'. אם אתה קשה כברזל - יברחו ממך.

חז"ל גם אומרים "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז" (תענית כ', א') אז חז"ל אומרים אל תהיה קשה, תהיה רך. צריך להיות קשה כברזל או רך כקנה?

חז"ל ממשיכים ואומרים: "תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם" - הרבי מלובביץ' היה דמות שהקרינה רכות, חום, אהבה והכלה לכל יהודי באשר הוא והוא קיבל כל אחד ואחד והלך איתו ברכות ובהדרגה ולא היה קשה כברזל, אלא להיפך רך כקנה לכל יהודי וגם כשביו ודיברו נגדו הוא שתק, הוריד את הראש ולא ענה.

מכאן צריך להבין מדוע חז"ל אומרים על הפסוק "ארץ אשר אבניה ברזל" שהכוונה היא לתלמידי

"ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם שעשה לי כל צרכי". יש לי הכל, אני שמח, טוב לי במה שיש לי בהמשך הפסוק כתוב: "ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם" - אתה תאכל לחם, דהיינו יהיה לך אוכל. אבל אתה יכול מכוח האמונה שאתה תזכה לה פה בארץ ישראל להיות במצב של - "לא במסכנות", היינו לא תרגיש שאתה מסכן.

בית של תורה משמעו שעושים בו את רצון ה' ורצון ה' הוא שיהודי יעבוד על המידות שלו.

(מתוך השיחה)

ישנם בחורים שאם מסכלים עליהם במבט מבחוץ רואים שהם לומדים בהתמדה גדולה בבית המדרש, מתפללים ככוונה, שיש להם יראת שמים. אבל זה כלפי חוץ. כשתפנה לאחד הבחורים תגלה דבר מפתיע:

- מה שלומך?
- ברוך ה'.
- בן כמה אתה?
- עשרים ושתיים.
- אפשר להציע לך שידוך?
- אני לא חושב שאני מתאים לשידוך.
- למה אתה לא מתאים לשידוך? דווקא ראיתי את התפילה, ראיתי את הלימוד, ראיתי את החסד.
- אבל יש לי בעיה שאין לי ביטחון, יש לי רגשי נחיתות, אני מרגיש שאני לא שווה כלום, אני מרגיש שכולם יותר טובים ממני, אין לי עמוד שדרה.
- ואתה בהלם, כי כשראית אותו ראית בחור שנראה לך מאה אחוז: תפילה, עדינות, חסד, לימוד, הכל היה טוב. אבל כשהוא מדבר איתך הוא אומר לך שהוא לא בנוי לנישואין, אין לו ביטחון, הוא לא מסוגל לענות לשאלות כי הוא מאבד את העשתונות.

אומר משה רבינו: "ארץ ישראל היא ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם" דהיינו, ארץ ישראל זו ארץ של אמונה, פה אתה לא תהיה מסכן וכשאתה חי עם אמונה - האמונה נותנת לך עמוד שדרה, ביטחון, יש על מי להישען, יש לי את בורא עולם, אני לא לבד.

כתוב בהמשך הפסוק "לא תחסר כל בה" - בארץ ישראל לא תחסר את היכולת לקנות את מידת - "כל", היינו שאתה מרגיש שיש לך הכל ולא חסר לך מאום כאמור: "איזהו העשיר השמח בחלקו". אתה שמח בחלקך.

מספר חדש
ללא פרסומות
לקו השיעורים!

כל מה שחשוב לכם
בדרך הבעל שם טוב

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900 | 1700-111-090 ללא פרסומות

מענה אנושי:

א'-ה' בין השעות 8:00-15:00
בטלפון: 055-9814913

להקדשת העלון ולתרומות:
052-225-8276

לקבלת העלון למייל:
office@baderech.co.il

מטפלת
רגשית

052-5732470

להזמנת הרב לשיעורים
חייגו: 050-3739010

מאון
נושאים
לפחיתות:

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

פרשת עקב

לכבוד ידידי היקר ... הי"ו

ישנן שלוש דרגות בעבודה.

הדרגה הראשונה היא דרגה של "רב" - שאדם אוהז מעצמו שהוא מעל זולתו בבחינת רב לתלמידים, כמו אבא שמרגיש מעל ילדיו וכמו בעל שמרגיש מעל אישתו, אבל עם הזמן כשהולכים כך - הדבר גורם לבעיות ולכאבי נפש, לכן מכוח זה עובר האדם לדרגה אחת מתחת.

דרגה שניה היא דרגה של "חבר" - דוד המלך אמר "חבר אָנִי לְכָל אִשְׁרָאֵל" (תהילים פרק ק"ט) על אף היותו מלך ישראל שכולם צריכים להיות כפופים תחתיו, בכל זאת דוד המלך מצד עצמו התייחס לכולם כחבר, דהיינו כשווה בין שווים.

לדרגה זו ניתן להגיע על ידי דרך הבעש"ט, שאף על פי שרואה פגם אצל הזולת אין לו לחשוב שהוא יותר טוב ממנו, כי אדרבא - דרך הפגם שראית אצל החבר אתה צריך ללמוד שגם אתה כמוהו, רק רחמי ה' מצילים אותך מלחטוא.

ואכן, גם בתור "חבר" עדיין יש לאדם כאבים, לכן מכוח הכאבים האדם מבקש "הוֹרְנִי ה' דִּרְכָּךָ" (שם פרק פ"ו) וכן "גַּל יַעֲיִי וְאַפְיָטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ" (שם פרק ק"ט), ואז ה' מאיר את עיניו לרדת דרגה נוספת.

דרגה שלישית היא דרגה של "שְׁמֶשׁ" - בשלב זה האדם לא רואה את עצמו כשווה בין שווים אלא אוהז "אני שְׁמֶשׁ של כולם", ולכן בתור "שְׁמֶשׁ" הוא נפגע פחות כי לאחד כזה מתייחסים קצת בזלזול, וכל רגע של מנוחה או שקט הוא רואה בזה פרס משמיים, וכל בקשה שמבקשים ממנו לעשות הוא לא רואה בזה הפרעה למנוחתו, כי הרי "מטרתו ותפקידו בעולם להיות שְׁמֶשׁ של כלל ישראל".

לפי זה ניתן לבאר את המשנה "עֲשֵׂה לָךְ רַב וְקִנְה לָךְ חֵבֶר" (פרקי אבות פרק א') - בהתחלה וזה טבעו של עולם אתה חושב שאתה הולך לרכוש דרגת "רב", אבל עם הזמן אתה תגלה שזה מביא לך צרות וכאבים, ואז אתה תעבוד על "וְקִנְה לָךְ חֵבֶר" - דהיינו להיות חבר של כלל ישראל.

אולם יש דרגה יותר גבוהה והיא דרגת "שְׁמֶשׁ", וזו היא דרגתו של משה רבינו כמו שכתוב "מֹשֶׁה עֶבֶד ה'" (דברים פרק ל"ד) וכן "יְשִׁמַּח מֹשֶׁה בְּמַתָּנָתוֹ חֻלְקוֹ כִּי עֶבֶד נֶאֱמַן קִרְאָתוֹ לוֹ" (תפילת שחרית של שבת).

משה לא אחז מעצמו "רבים של ישראל" ואף לא "חבר של ישראל", אלא אחז מעצמו "עֶבֶד של כלל ישראל", ובזכות זה שכך הגדיר את עצמו - זה נתן לו את הכוח והסבלנות להנהיג את ישראל ארבעים שנה במדבר על אף הקשיים, הניסיונות, המריבות והמחלוקות שעשו נגדו.

הצדיקים ולפני הרשעים. לצדיקים נדמה כהר גבוה, לרשעים הוא יראה כחוט השערה, הללו בוכים והללו בוכים. הללו בוכים, איך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה, והללו בוכים, איך לא יכולנו לכבוש חוט השערה כזה.

הצדיקים רואים את יצר הרע כהר והר גבוה כזה - לא אני כבשתי אותו. זאת אומרת הצדיק יודע שזה לא הוא. הרשעים אומרים, איך לא יכולנו לכבוש חוט השערה שכזה.

זהו ההבדל בין הצדיקים לרשעים.

הצדיק יודע שהוא לא יכול והוא חייב את ה' והרשע חושב שהוא יכול הכל והוא יכול להסתדר לבד ולכן הוא נהיה רשע. על כל פנים כתוב שם שיצר הרע נדמה להר אצל הצדיקים.

עד הבעל שם טוב, שיטת הטיפול ביצר הרע היה -

"ובערת הרע מקרבך" (דברים י"ז, ז) יצר הרע זה משהו רע, ההר הזה הוא שלילי, זה הר שאנחנו צריכים לראות איך אנחנו מסלקים אותו, חבל שהוא קיים אצלנו, חבל שהוא בכלל נברא אבל אין מה לעשות, כל אחד וההר שלו ותפקידך לקחת את ההר ולאט לאט לסתת ולגבור עליו עד שתהפוך אותו למישור והצדיקים הם אלה שלקחו את ההר והפכו אותו למישור.

הבעל שם טוב חידש ולימד וגילה שיצר הרע טוב מאוד. ידידי היקר, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא בראו אלא לכבודו גם את יצר הרע וזה לא כדי שאתה תיקח אותו ותהרוג אותו.

אומר הבעל שם טוב שבכל תכונה שלילית שיש לאדם - יש אור אלוקי שמחכה לגילוי שלו. למשל, מי שיש לו תאוות אמ"ן: אכילה, ממון, נשים - בתוך התאוות יש אהבת ה', אהבת ישראל ואהבת התורה.

אל תכתוש את יסוד התאוה, אלא תלמד איך להגיע אל האור הפנימי שבתוך התאוה.

ומהרריה תחצוב נחושת, כל סוגי ההרים שיש בארץ ישראל הם היצר הרע, אך אנחנו לא מבטלים את ההר, אנחנו לא עוקרים הרים, אלא להיפך, אנחנו מוציאים משם נחושת, אנחנו מוציאים משם אוצרות.

יהי רצון שנוכה ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

שבת שלום.

חכמים שצריכים להיות קשים כברזל? התשובה היא שיש מהות ויש הנהגה. תלמיד חכם בפנימיות שלו הוא ברזל. הוא יודע מה הוא רוצה, יש לו את המטרות שהוא הציב לעצמו, את היעדים, את השאיפות. לתלמיד חכם יש את היסודות שעליהם הוא בנה את משנתו, את תורתו, בזה תלמיד חכם צריך להיות קשה כברזל.

מסופר על הרבי הרי"צ, כשהחוקר בבית הסוהר איים עליו שהוא ירצח אותו אז הרבי פתח את החולצה ואמר לו: "אתה יכול לירות, תרגיש בנוח, שחרר כדור". שאל אותו החוקר: "אתה לא מפחד?" ענה לו הרבי, "לי יש אלוקים אחד ושני עולמות, אם הרגת אותי בעולם הזה נשאר לי אלוקים אחד ועולם הבא ולך, יש עולם אחד ואין לך אלוקים בכלל אז מה יש לי לפחד ממך, אני ממשיך הלאה ואתה גמרת עם החיים כשאתה מת".

גדולי ישראל היו קשים כברזל, אף אחד לא יכל עליהם ובגלל שהם היו כל כך יציבים ביסודות ובמהות שלהם הם הבינו שהם צריכים להעביר את ההנהגה שלהם כלפי חוץ ברוך ובנועם ככתוב: "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום".

מי שהוא רך בפנים הוא חסר אישיות, אין לו מהות, לכן מבחוץ הוא יהיה קשה כברזל כי תקיפות של אנשים נובעת מחולשה פנימית.

חזק באמונה

ארץ אשר אבניה ברזל - תהיה חזק כברזל באמונה שלך. אבן היא יסוד הבניין, ולכן היסודות שלך צריכים להיות ברזל ולא כל מי שמדבר איתך אתה מיד משנה תעודת זהות או כל רוח הנושבת אליך תחליף כיפה. עבודת ה' דורשת עקביות ורצינות חזקות כברזל.

כל אחד רוצה להקים "בית של תורה" אבל האם אנחנו באמת מבינים את משמעות המושג "בית של תורה"? בית של תורה משמעו **שעושים בו את רצון ה' ורצון ה'** הוא שיהודי יעבוד על המידות שלו. רצון ה' שיתלכך אותו ויקבלו את ההנהגה שלו ואם קורה משהו בבית אז בבית של תורה לא מחפשים אשמים כי אם קרה מה שקרה זה היה מאת ה'.

ממשיך הפסוק: **"ומהרריה תחצוב נחושת"** - כתובה פה נקודה חשובה ב"דרך הבעל שם טוב".

חז"ל אומרים - לעתיד לבוא יקח הקדוש ברוך הוא את יצר הרע וישחט אותו לפני

לקוח מתוך הספר "אגרות הדרך"
מאת הרב שי עטרי שליט"א
לרכישה חייגו: ר' אברהם 052-2258276

בידיים שלך לשמח אנשים!

הצטרף גם אתה

להפצת העלווים של דרך הבעל שם טוב

055-9814913 | אברהם: 052-2258276 | office@baderech.co.il

ספרים:

מספר חדש
ללא פרסומות
לקו הילדים!

סיפור 71

חביתה בכל יום פרק א'

שלום לכם, ילדים וקורים. השבת הכנו עבורכם ספור מיוחד ומרתק בשני חלקים על טבח עקשן, שעור חשוב לחיים והסוד הגדול שלמד כדי להצליח. קריאה מהנה!

חלק א': האלוף של החביתות

הכירו את משה חסא. משה היה אדם עקשן מאוד, והיה לו חלום: הוא רצה לעבד בתור טבח. הבעיה הייתה שמקל מאכלי העולם, משה ידע להכין רק דבר אחד – חביתות. הוא אמנם היה אלוף העולם בלהפך חביתה במחבת, אבל מעבר לזה הוא לא ידע לבשל שום דבר אחר.

לאחר שנתים של חפוש עבודה, הגיע משה אל המטבח של הישיבה החדשה. ראש הישיבה קבל את פניו ושאל: "כן, מה רצית?" משה הכריז בגאון: "באתי לעבד! אני טבח אלוף, ואני אכין כל מצין לבחורים. כלם יהיו מרצים!" הוא רק שכח לספר לראש הישיבה את הסוד הקטן שלו – שהוא יודע להכין את חביתות.

ביום הראשון הגיעו מאתיים בחורים רעבים לחזר האכל לארוחת הצהרים. להפתעתם, הם קבלו בצלחת חביתה. "ווי, חשבו לעצמם, זה היום הראשון, המטבח עדין לא התארגן." בארוחת הערב שוב הגיעו להם חביתה. למחרת בבוקר – שוב חביתה! החביתה אמנם הייתה טעימה מאוד, אבל כשהגיעה ארוחת הצהרים של היום השני ועל המגשים נערכו שוב מאות חביתות, הבחורים החלו להרים גבה. "מה הולך פה?" תהו, "הישיבה קנתה לול תרנגולות? למה אין שום גוון?"

הימים עברו. יום שלישי, רביעי, חמישי... בקר, צהרים וערב – חביתות! הבחורים כבר התחילו להרגיש כאבי בטן. חלקם החליטו להחרים את חדר האכל: "אם נמשיר ככה, בסוף נצא תרנגולות!"

בסוף השבוע, אחד הבחורים קבל אמש ודפק על דלתו של ראש הישיבה. "כבוד הרב, אמר בחשט, זה קשור לחזר האכל. מזה שבוע שלם, שלוש פעמים ביום, אנחנו אוכלים רק חביתות! אנחנו כבר חולמים על חביתות בלילה..." ראש הישיבה היה בהלם. "מה? אין שניצלים? אין ארז או תפוחי אדמה?" הוא קרא מיד למשה חסא למשרדו.

"משה, שאל הרב, מה אתה מכין לבחורים ככבוד הרב, חביתות! אין על החביתות שלי?" ענה משה בחיך.

"ומה בצהרים ובערב?"

"חביתה!" השיב משה בגאון. ראש הישיבה נאנח: "סליחה, אדוני. חביתה זה נחמד, אבל אנשים אוהבים גוון. מהיום אני מבקש – שבוע שלם בלי חביתות! תכין דברים אחרים."

משה נפגע עד עמק נשמתו. הוא לא היה מסוגל לקבל שום בקרת. "זה אני! אני עושה רק חביתות! מי שלא רוצה – לא צריח!" קרא בכעס, קם ועזב את הישיבה. כשהזר חביתה עצבני, אשתו נסתה להסביר לו שראש הישיבה צודק ושצריך לגנו, אך משה אמר: "מה, גם ת מעירה לי? אני לא מוכן לקבל הערות".

משה חפש עבודה חדשה והגיע לבית אבות גדול שבו התגוררו כ-1,500 קשישים. הם אנשים מבגרים, חשב לעצמו, "מה הם כבר מבנים? שיגידו תודה, אני אכין להם חביתות." ביום הראשון כלם שמחו מהחביתה הטעימה בבקר. אך כשהחביתות חזרו בצהרים ובערב, וגם ביומים שלאחר מכן, הזקנים החלו להתלונן. קשישה אחת נגשה אליו עם מקל הליכה ואמרה: "משה, זה לא בריא לנו לאכל רק ביצים, אנחנו זקנים ורוצים להנות מקצת גוון".

משה שוב התעצבן, רץ למנהל וצעק: "איזו חצפה, זקנה אחת נכנסה להעיר לי. אני לא מוכן שיגידו לי מה לעשות! המנהל, שכבר שמע מהקשישים שהם מעדיפים לרעב מאשר לראות עוד חביתה, כעס עליו: "אם אתה לא מסוגל להקשיב, לטובתך תלך מפה!" ותור שלוש ימים משה מצא את עצמו שוב מספר וכלי עבודה.

משה חזר חביתה שבור, אך העקשנות שלו לא נעלמה. הוא ראה מודעה שמחפשים טבח בעל לב חם עבור מוסד של ילדים ותומים. המנהל הסביר לו ברגישות: "אלו ילדים מסכנים שאין להם אבא ואמא. אנחנו חייבים להעניק להם חם, אהבה ואכל טוב ומכבד." משה הבטיח שיהיה בסדר, נכנס למטבח ושוב חזר על אותו הספור – חביתה בבקר, חביתה בצהרים וחביתה בערב. הילדים המתוקים שתקו במשך שבועים מתור תמימות, אך לבסוף נגשו למנהל ואמרו: "האכל טעים, אבל הוא נורא משעמם. כל יום רק חביתות..."

האם משה ישאר בבית היתומים או יפטר שוב מעבודתו?

המשך יבוא בעז"ה בשבוע הבא

להאזנה לספור בקו "ילדים בדרך" חיגו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת

לכבד את השדכן

פעם אחת ישב האדמו"ר הקדוש רבי יששכר דב רוקח בביתו וקבל אנשים שבאו אליו בענינים שונים. בין הבאים היו גם שדכנים שהגיעו להציע שדוכים לבני משפחתו ולצאצאיו.

כאשר היה השדכן נכנס ומספר על ההצעה, היה רבי יששכר דב מקבל אותו במאור פנים. הוא לא הסתפק בשמיעת הדברים בלבד, אלא היה מכבד את השדכן במיני מתיקה ובכוס יין, ומזמין אותו לשבת בנחת.

פעם שאל אחד החסידים את הרבי: "מדוע הרבי מכבד כל כך את השדכנים?"

ח"ה רבי יששכר דב ואמר:

"הרי הקדוש ברוך הוא בעצמו עוסק בזוג זוגים. וכאשר יהודי משתדל לעזר בהקמת בית בישראל ועוסק בחפצי שמים, ראוי לכבד אותו ולשמח עמו."

עברו ימים, ואחד החסידים ספר לרבי על מנהגו של רבי חיים הלברשטם. הוא אמר:

"שמעתי שהדברי חיים מצאנז היה נוהג לתת כסף לכל שדכן שהביא הצעת שדוך."

השיב רבי יששכר דב בחיך:

"כל צדיק נוהג כפי דרכו. מנהגו של הדברי חיים היה לתת לשדכן שכר בכסף, ואילו אני נוהג כפי שנהג זקני הקדוש רבי מאיר מרגליות – לשבת עם השדכן, לכבד אותו ולשתות עמו 'לחיים'."

ומאז ידעו החסידים עד כמה היה רבי יששכר דב מחשיב את מלאכת השדוכים. הוא למד את כלם שכל מי שעוזר להקים בית יהודי מביא שמחה גדולה בשמים, וראוי לקבלו בכבוד ובאהבה.

במחיר קו אחד בלבד
פותחים את הקוונים
לכל בני הבית!

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

מאות הכנים את הקו של הרב יזם
להצטרפות חיגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

